

XIUXIUEIGS, BULLICIS I PARADOXES

Temptatives per a una política de l'enunciació

12.11.2025 – 01.02.2026

Índex

Presentació de *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació* pàg. 3

Fitxa de l'exposició pàg. 5

Text curatorial pàg. 7

Obres i artistes pàg. 9

Activitats de l'exposició pàg. 46

Les publicacions pàg. 47

El cartell de l'exposició pàg. 48

Altres projectes del Santa Mònica pàg. 49

Crèdits pàg. 50

Contacte mitjans pàg. 53

Presentació de *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Tentatives per a una política de l'enunciació*

Des del 2021, el Santa Mònica ha desenvolupat insistentment diverses pràctiques artístiques i culturals que, amb una actitud experimental, assagen intents de resposta a dues preguntes fonamentals sobre la necessitat de repensar el sentit dels centres d'art i les institucions museístiques en la societat en la que s'inscriuen.

La primera pregunta és sobre la seva pròpia estructura. Aquestes institucions estan construïdes sobre els fonaments programàtics de la modernitat europea, capitalista, patriarcal, colonial, extractivista: la institució cultural acumula valor simbòlic i econòmic en grans noms que difon en grans lletres impreses; s'organitza mitjançant lògiques jeràrquiques patriarcals; colonitza i instrumentalitza les cultures perifèriques per fagocitar-les dins el seu discurs. Com és possible una altra institució cultural que atempti contra aquest programa, que respongui responsablement a la pluralitat cultural, de gènere i identitària que avui travessa qualsevol societat? Com és possible una altra institució que reconegui les formes contraculturals i les dissidències des d'una posició no acumulativa ni fagocitadora sinó redistributiva dels marcs de representació i agència?

La segona pregunta, vinculada a la primera perquè posa també en dubte els fonaments de la institució museística europea i moderna, se centra en els modes de consum cultural, que han quedat profundament trasbalsats per l'aparició d'una nova forma d'institució cultural anomenada internet. Des del moment en què la cultura s'exhibeix i es rep en pantalles autoportants, en una nova realitat de consum domèstica i individualitzada, quin sentit té desplaçar el propi cos a un centre d'art físic, a un edifici l'arquitectura del qual segueix aliena a les conseqüències de la digitalització de la cultura i l'experiència?

Els intents de resposta a la primera pregunta, el Santa Mònica els ha portat a terme a través d'una aposta radical per formes de col·lectivització i desjerarquització de les seves estructures, metodologies de treball i la pròpia programació, totes elles creuades alhora per lògiques de redistribució que no només reparteixen els pressupostos d'una forma més equitativa, sinó que també actuen contra la lògica d'acumular el valor simbòlic en grans noms i assagen formes de repartir agència. I els intents de resposta la segona pregunta, el Santa Mònica els ha desenvolupat mitjançant diverses fórmules d'introduir la performativitat en les seves exposicions.

Cap d'aquestes respostes es planteja d'una forma acabada i definitiva. El Santa Mònica, com a centre d'art radicalment contemporani, es pensa a sí mateix com una estructura d'investigació i autointerrogació sobre les seves pròpies pràctiques i funcions, pel que mai actua d'una forma consolidada i definitiva sinó com un assaig continu que comporta sempre una base experimental.

L'exposició que avui presentem, *Xiuxiueigs, bullici i paradoxes. Temptatives per a una política d'enunciació*, parteix de la conversa continuada que el grup de recerca Cosmografies, durant els anys en què va estar actiu al Santa Mònica, va mantenir amb la institució sobre aquestes dues qüestions troncales. L'exposició, curada per Nancy Garín i Ingrid Blanco, es fruit d'un llarg procés de recerca i creació col·lectiva, i d'una acurada reflexió sobre les relacions que s'estableixen entre centre i perifèria en el marc de les institucions artístiques i culturals. A través de diverses pràctiques i expressions artístiques, l'exposició activa diversos mecanismes de reflexió crítica sobre les formes de representació i autorepresentació de la institució cultural i de les obres i els cossos que la componen.

Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes, a més, no és aliena a la complexitat de plantejar una exposició física en un món en què el consum cultural s'ha digitalitzat i individualitzat. Lluny de ser una exposició de contemplació, es planteja com un projecte d'acció en el que els espais d'activació, de conversa, les lectures creuades i les publicacions que acompanyen les obres són fonamentals per a la comprensió del conjunt. Aquesta és una exposició per a circular-hi, per perdre-s'hi entre les múltiples capes conceptuais i sensibles, textuais i corporals; és una exposició arquitectònicament pensada per a desproductivitzar i desconsumitzar el cos.

Enric Puig Punyet
Director del Santa Mònica

Fitxa de l'exposició

12 de novembre 2025 – 1 de febrer de 2026

Artistes:

Julie Zhen, Daniela Xaiet, Danie Valencia Sepúlveda, Khalil Talhaoui, Youssef Taki, Antoine Silvestre, Mellow Sheng, Firas Shehaden, Alys Salvador, Quimera Rosa (Ce Quimera i Kina Madno), Lucía G. Romero, Candela Quiros, Purita Pelayo, Sol Prado, Alessandra Pomarico i Nikolay Oleynikov, Norma Pérez/Muerte a la Norma, Luciana Peña, Miguel Parra Urrutia, Lizette Nin, Nadia Nadesan, Mafe Moscoso, Karo Moret-Miranda, Hache Mau, Diego Marchante, Mabel Llevat, Kleo la Faraona, Espai Kapwa (Marlon B. Quintero i Gemma Ferreón), Felix Kalmenson, Equipo Jeleton (Gelen Alcántara Sánchez i Jesusi Arpal Moya), Nadia Jabr, Queer in Palestine, .gore (Feña Errada i Roma Murúa), Nancy Garín, Helios F. Garcés, Andrea Ganuza, Antonio Gagliano, Etcétera (Loreto Garín Guzmán i Federico Zuckerfeld), Fembloc, Mario Espinoza Pino, Ainhoa Nadia Douhaibi, Frau Diamanda, Thais de Menezes, Jero de los Santos, Susana Pilar Delahante, Radia Cava-ret (Violeta Ospina, Samu Céspedes, Patricia del Razo i Yazel Parra Nahmens), Colectivo Catàrsia (Gemma Ferreón, Mercedes Saya Rosés i Cinthya Fung), Aurora Carmenate Díaz, Berjer B. Capati, Camilo Brodsky B., Ingrid Blanco, Rubén H. Bermúdez, Miguel Benlloch, Samira Badran, Aimar Arriola, Asmaa Aouattah, Salma Amazian, Efrén Álvarez, Taher Ali

Coordinació curatorial:

Nancy Garín i Ingrid Blanco

Equip curatorial:

Hache Mau
Nancy Garín
Helios F. Garcés
Ainhoa Nadia Douhaibi
Colectivo Catàrsia
Ingrid Blanco
Salma Amazian

Museografia i arquitectura:

Antoine Silvestre
Antonio Gagliano

Grup d'interpretació/traducció:

Alys Salvador
Thais de Menezes
Nadia Jabr
Aurora Carmenate i Aimar Arriola
Berjer B. Capati
Asmaa Aouattah
Mohammad Alsharqawi

Una producció de: Santa Mònica

Informació de visita:

Entrada gratuïta. De dimarts a diumenge i festius: 11:00 – 20:30 h.

Text curatorial

Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació dona continuïtat a una sèrie de converses, des dels contextos en què vivim, sobre les maneres com habitem les paradoxes de l'enunciació i la representació.

Artistes, escriptores, agents col·laboradors, espais d'activisme i pensament crític, així com el propi ecosistema del Santa Mònica, conflueixen per interpretar textos i oralitats, revisar obres existents i tensar les narratives dominants compartint maneres de fer i trames de complicitat. El projecte dona lloc a una certa polifonia compassada —sostinguda entre moltes, sempre incompleta—, travessada per la força de les preguntes i els relats que avui ens poden mobilitzar.

Per això, reunim una col·lectivitat en què convergeixen pràctiques artístiques, metodologies editorials, activitats públiques i grups de treball orientats a la materialitat de les enunciacions. Aquests àmbits troben, en el seu intercanvi significatiu, imaginaris, experiències i sabers per disputar la sensació d'esgotament o suposada impossibilitat.

L'exposició

Composta per treballs que van del gràfic a la performance, passant per l'audiovisual, el tèxtil, les genealogies o la instal·lació, l'exposició agrupa artistes que sostenen des de fa temps aquestes converses.

Inclou un conjunt d'obres que, majoritàriament, no són de nova producció, per prioritzar així una ecologia de gestos i materials que busca distanciar-se de l'espectacularització del que és nou i donar lloc a formes llargues de distribució per a produccions artístiques ja existents.

Proposa també que les obres, enteses com a agents, atresoren una biografia política, una trajectòria vital que desborda de vegades la descripció curatorial o l'explicació fundacional de les artistes.

Les publicacions

Com a part de les reflexions que abracen el projecte, sorgeix la necessitat de generar un Grup d'interpretació/traducció. Moltes de les referències, lectures i materials fonamentals per al diàleg sobre la representació s'han traduït a idiomes dominants. Per això, el Grup d'interpretació/traducció possibilita l'intercanvi i la circulació en curs de sabers diversos, en idiomes com l'àrab, el filipí (baybayin, tagal), l'amazic i el pretoguês. Aquest exercici reactiva un bescanvi epistemològic entre els suds —territorials i conceptuals— que sempre ha estat present i que forma part de les genealogies invisibilitzades al nord global.

Els resultats del treball del grup es recolliran a *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació* la primera de les dues publicacions que hem pensat per

a aquest projecte, que inclourà els textos interpretats/traduïts, així com materials visuals provinents de l'exposició.

La segona publicació *Pròlegs a contratemps (1848-2048)*, abraça un gest especulatiu. Pensant com els nostres llocs d'enunciació s'han recuperat i reinterpretat històricament, hem proposat un joc per imaginar quins serien avui els possibles pròlegs al Manifest Comunista. Ens interessa treure el Manifest de la seva condició de relíquia o fetitxe, i explorar la potència que ha tingut com a eina emancipadora per a molts contextos. En un moment caracteritzat per la manca d'horitzons, podem pensar en salts de ficció que ens revitalitzin i que donin continuïtat a preguntes significatives.

Reflexionant (imaginant) entre totis

Un altre dels àmbits centrals del projecte és el seu programa públic, que aplega tallers, performances i xerrades amb diferents agents que estan activant i sentipensant aquest marc de reflexions. El programa públic, en col·laboració amb els gremis de Les Mòniques i grups de recerca del centre, està concebut com una altra oportunitat d'obertura a l'audiència, per oferir també la possibilitat d'un espai relacional per conversar sobre dubtes i idees que puguin aparèixer durant tot el procés de treball.

Artistes i obres

Habitar el borde

Youssef Taki

Youssef Taki, *Habitar el borde*, 2023, instal·lació amb portes fragmentades, dimensions variables

Aquesta obra es construeix des dels marges, des d'una mirada desplaçada que interroga els límits de la representació, el territori i el cos. *Habitar el borde* és una recerca visual i poètica sobre els espais intermedis, aquells que no tenen nom ni centre, però on s'inscriu una forma radical d'existència i de resistència.

Habito les vores, els marges i les paraules no pronunciades de la història. Escric a la part en blanc dels textos. Em trobo en el gruix del marc d'un quadre, a la cara del pedestal que cobreix el terra, a la part no documentada d'una acció, al fragment sepultat de la història. Em situo al fora de lloc amb una percepció dividida, parcial, que percep el món des de dins i fora. Un cos sense frontera, que habita un llindar, un trànsit, un espai liminar, entre dues potències que oprimeixen. En aquests llocs situats entremig, en aquests espais de diferència que no pertanyen ni a l'aquí ni a l'allà, que no sucumbeixen al binarisme. Són els escenaris on es gesta la poètica que dona forma i lloc a aquesta obra.

Vaig ser un cos expulsat de si mateix, un cos perdut entre llocs... Ara habito la divisió, el fil conductor sobre el qual camino, l'esquerda d'un punt entremig que separa un món d'un altre.

BIOGRAFIA

Youssef Taki és artista i investigador. El seu treball se situa en la intersecció entre la pràctica artística i la recerca acadèmica, combinant metodologies dels estudis colonials, la teoria descolonial i la seva pròpia experiència com a migrant a Espanya. A través de la seva obra, explora com les estructures colonials i postcolonials continuen configurant la vida quotidiana, la memòria i la representació de cossos marcats per les fronteres.

Les seves peces aborden l'autorepresentació, la interculturalitat, la territorialitat i la lluita per la representació cultural, utilitzant la imatge i els arxius com a eines de resistència. Ha participat en exposicions i trobades nacionals i internacionals en espais com la Biennal de Dakar, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, la Biennal de Larnaca, el FAD de Barcelona, la Mena Art Gallery de Berlín, l'Ateneo de Madrid i la Bienal Contemporánea TEA de Tenerife, juntament amb el col·lectiu Al'Akhawa, del qual és membre. És autor del llibre *Fuera de lugar* (2022) i ha desenvolupat múltiples projectes de recerca i creació que exploren la memòria, els imaginaris i les narratives visuals, qüestionant els discursos hegemònics i proposant noves formes de representació des de la poètica i la resistència cultural.

Like An Event In A Dream Dreamt By Another—Rehearsal Firas Shehadeh

Firas Shehadeh, *Like An Event In A Dream Dreamt By Another—Rehearsal*, 2023, vídeo monocal (color, so), 14' 20"

En els jocs de rol (RPG), es podria dir que la vida real s'assaja de manera supersticiosa, amb éssers i mons sobrenaturals. Des de l'aparició de la potència de processament informàtic i els videojocs, el Tercer Món va ser una font per a la construcció de mons i un espai per aplicar operacions de joc. Aquests jocs no estan aïllats de l'entorn sociocultural i polític on es desenvolupen. Paral·lelament, els jugadors, desenvolupadors, estrímers i hackers del Tercer Món van aconseguir modificar aquests jocs i aplicar la seva pròpia hiperrealitat per assajar el seu món. Aquest projecte explora com els jugadors palestins, els mods de GTA i els servidors simulen la vida real sota el domini colonial. Igual que *Like An Event In A Dream Dreamt By Another—Rehearsal*, examina Los Santos com a correlat de Palestina.

Curat per Singapore Art Museum.

BIOGRAFIA

Firas Shehadeh és un artista palestí. La seva obra explora la construcció del món, el significat, l'estètica i la identitat. La seva pràctica investiga la condició postcolonial a través del prisma de la tecnologia, la història, la digitalitat i les realitats especulatives. Treballant amb el cinema, el vídeo i el so, Shehadeh duu a terme una recerca sostinguda sobre les formes en què es construeixen, es disputen i es medien les narratives i les identitats en la societat contemporània. Té un màster en Belles Arts per l'Acadèmia de

Belles Arts de Viena. L'obra de Shehadeh s'ha presentat internacionalment en festivals i institucions com la 14a Bienal del Mercosur (Brasil), el Festival de Curtmetratges de Londres, el Centro de Cultura Digital (Mèxic), el Festival Beta (Dublín), Beursschouwburg (Bèlgica), Soft Centre (Naarm/Melbourne), Images Festival (Toronto), B7L9 (Tunísia), Los Angeles Filmforum, Ashkal Alwan (Beirut), Unsafe+Sounds (Viena), la 7a Biennial de Singapur, el Centre d'Art Santa Mònica (Barcelona), la Fundació A. M. Qattan (Ramal·lah), el 7è Festival de Vídeo del Caire, el 4t Digital Marrakech i la 64a Berlinale (Berlín). A través de la seva pràctica polifacètica, Shehadeh examina els paradigmes dominants i ofereix noves perspectives sobre la creació de significat i la construcció del món.

Karmenstein

Jero de los Santos

Jero de los Santos, *Karmenstein*, 2023, vídeo, 10' 20''

Karmenstein és una aproximació diferent del mite de Carmen Amaya, l'artista gitana més gran de tots els temps, a través dels ulls de la seva sastressa i amiga íntima Vicenta Bejarano. Una història de fotos trencades, resistència, memòria i diversitat entre dones valentes. *Karmenstein* és un collage audiovisual sobre estereotips racials i relats privats desenvolupat per Jerónimo de los Santos, Emilia Peña i Ernesto Rosa en col·laboració amb Factoría Cultural, La Digitalitzadora de la Memoria Colectiva, La Bienal de Flamenco de Sevilla i la família de Vicenta Bejarano García.

BIOGRAFIA

Jero de los Santos és un creador audiovisual de Sevilla, Espanya. Llicenciat en Comunicació per la Universitat de Sevilla, ha cursat estudis de Direcció Escènica al Centro Andaluz de Teatro i de Gestió Cultural a l'Escuela Pública de Formación Cultural d'Andalusia. Ha realitzat peces de ficció de petit, mitjà i gran format, i collages abstractes, i ha participat en festivals i exposicions dins i fora del país. Ha impartit classes, entre d'altres, per al Màster d'Escenografia del Central Saint Martins i per a Factoría Cultural (Polígono Sur, Sevilla), on va curar l'exposició Mahala thaj Kher el 2024. Treballa al voltant de les seves identitats gitana i queer.

Cura sana

Lucía G. Romero

Lucía G. Romero, *Cura sana*, 2023, curtmetratge, 18'

Jessica és una adolescent de catorze anys que viu a la perifèria de Barcelona. El maltractament per part del seu pare des que era petita l'ha convertit en una noia irascible i amb una gran cuirassa fins i tot amb la seva germana petita, Alma, de vuit anys. A causa d'un malentès, Jessica s'haurà d'encarregar d'anar a buscar, juntament amb la seva germana, el menjar de Càritas durant el dia de Sant Joan. A través d'aquest viatge amb Alma, Jessica s'adonarà que no es vol convertir en el seu pare i tractarà la seva germana petita des de l'amor i no des de la violència.

Direcció: Lucía G. Romero

Guió: Lucía G. Romero

Fotografia: Gemma de Miquel Morell

Muntatge: Marina Ayet

So: Jimmy Solórzano

Música: Oriol Brunet

Intèrprets: Roser Rendon Ena, Rasvely Lissette Donaire Restituyo, Yaneys Cabrera Ramírez, Leisam Ramos Rodríguez, Nora Guarro Molina, Evelyn Lissete Restituyo Nivar, Ana Barja

BIOGRAFIA

Lucía G. Romero va néixer a Barcelona i va estudiar a l'ESCAC, on es va graduar amb un Màster en Direcció. La seva pel·lícula de graduació és *Cura sana*, una enèrgica obra plena de vida i humanitat que ha cridat l'atenció en festivals i s'ha emportat l'Os de Vidre a la Berlinale del 2024.

Trans*Plant

Quimera Rosa (Ce Quimera i Kina Madno)

Quimera Rosa, *Trans*Plant: Open the Pill*, 2016-2022, instal·lació, dimensions variables.
Foto: Ari Gatak, 2019.

*Trans*Plant* és un projecte de recerca transdisciplinari que reflexiona sobre les caixes negres del coneixement expert i les infraestructures —normatives, tècniques, ideològiques— que dominen les polítiques sobre allò que és viu, la salut i els cossos. Basat en l'autoexperimentació i l'ús de metodologies DIWO (fes-ho amb altris), es desenvolupa en diverses línies de treball interconnectades. *Open the Identity* consisteix en la implantació, en el cos d'una de les integrants del col·lectiu, d'un xip com els que es fan servir per a mascotes, conillets d'Índies i animals de la indústria ramadera per identificar-los i inserir-los en les xarxes de bases de dades. *Open the Pill* és una proposta de salut comunitària i una crítica sobre la noció de cos sa, que investiga la teràpia fotodinàmica en el tractament dels condilomes acuminats produïts pel virus del papil·loma humà (VPH). La performance *Open the Molecule* porta la imaginació sobre un possible esdevenir-planta de l'ésser humà a un nivell molecular mitjançant una transfusió real i en directe de clorofil·la. Per la seva banda, *Open the Seed* obre el debat sobre les biopatents i la pervivència de mecanismes colonials en l'accés a la salut: a partir d'una acció amb llavors d'*Artemisia annua*, la planta de què s'extreia fins fa poc el principi actiu dels antipalúdics, anticipa un futur de convivència entre diferents tradicions medicinals. Finalment, el relat *Open the Code* uneix aquests diversos plans en una ficció especulativa sobre les trobades entre espècies, a cavall entre recerca artística, activisme i ciència oberta.

A l'exposició *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació* presentem les restes arqueològiques del futur del projecte *Trans*Plant*, que inclouen el vídeo de la performance de la primera injecció intravenosa de clorofil·la, la recerca *Open the Pill*, el *Manifesto Trans*Plant* i el diari que es va editar després de la caiguda d'internet el 2036.

BIOGRAFIA

Quimera Rosa és un laboratori d'experimentació i recerca sobre identitats, cossos i tecnociències format per Ce Quimera i Kina Madno, creat a Barcelona el 2008. Des d'una perspectiva transfeminista i postidentitària, busquen experimentar amb identitats híbrides i flexibles que puguin desdibuixar les fronteres dels binomis sobre els quals es basa el pensament occidental modern: natural/artificial, normal/anormal, home/dona, hetero/homo, animal/planta, realitat/ficció...

Quimera Rosa fa del cos una plataforma d'intervenció pública per tal de generar ruptures en la frontera entre el públic i el privat. Particularment interessades per l'articulació entre art, ciència i tecnologia, així com per les seves funcions en la producció de subjectivitat, el seu treball se centra en el desenvolupament de performances i projectes transdisciplinaris, instal·lacions interactives, l'elaboració de dispositius que funcionen amb l'activitat corporal i experimentacions de biologia alternativa i microbiologia. Complementen aquesta activitat fent nombrosos tallers, escrivint i fent un treball curatorial i de producció basat en l'alimentació i la constitució de xarxes.

En els darrers anys s'han focalitzat en el projecte *Trans*Plant* (des del 2016), que utilitza sistemes vius i es basa en l'autoexperimentació: un procés que implica una transició d'humà a planta en diversos formats, treballant amb la idea de la disfòria de regne i l'esdevenir *less human than human*. La major part del seu treball es fa de manera col·laborativa i sempre lliure de patents i codis privatis. El seu treball s'ha presentat en carrers, centres d'art contemporani, bars, galeries, universitats, sales de concert, escoles d'art, discoteques, museus, laboratoris científics, centres autogestionats, festivals i teatres.

Casa-cajas de muñecas

Mercedes Saya Rosés

Mercedes Saya Rosés, *Casa-cajas de muñecas*, 2024-2025, ceràmica, teles, plàstic, argila, cartró, paper i pintura acrílica, capsas de cartró de 38 × 56 × 11 cm.

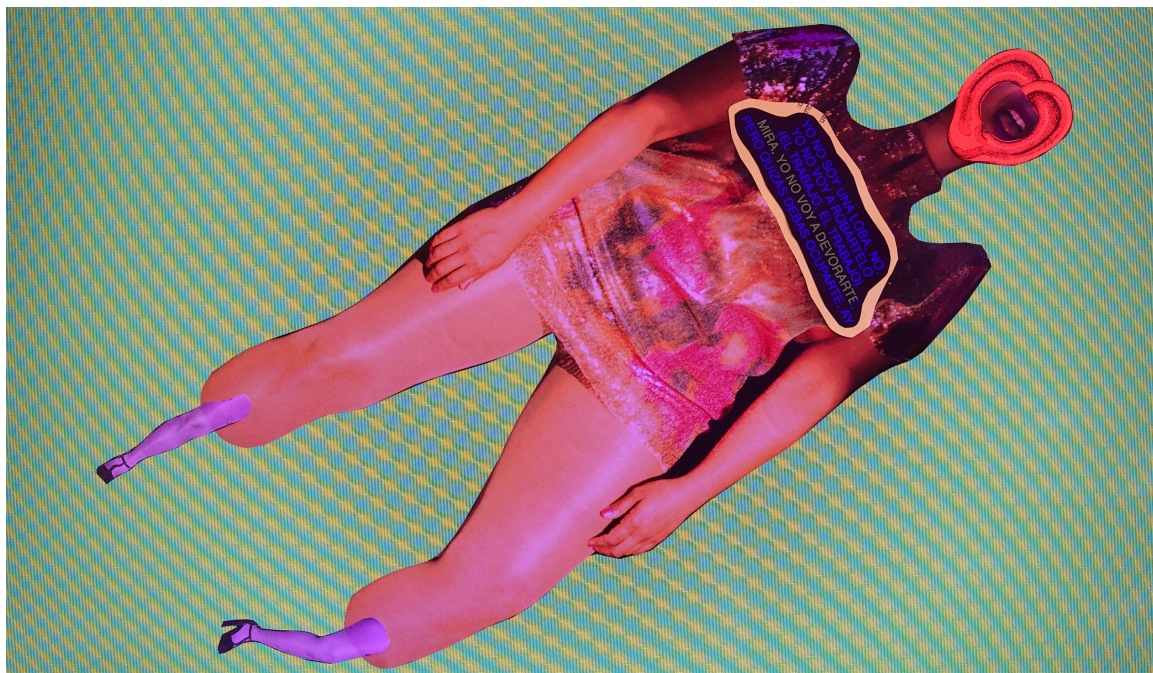
Com s'explica un somni o un record? És difícil transmetre sensacions, textures i detalls d'aquests moments, siguin reals o ficcionats, a través de la imatge o la paraula, però quan els escenifiquem es converteixen en una cosa material, palpable i real. Aquestes escenes a petita escala representen vivències de les infàncies d'amistats i integrants del col·lectiu Catàrsia, sense recórrer a la sobreexposició de les intimitats.

BIOGRAFIA

Mercedes Saya Rosés és comunicadora, investigadora, productora d'esdeveniments i curadora establerta a Barcelona. Li interessa la mediació com a camí per articular aliances amb diferents col·lectius i comunitats de la majoria global, i l'art en totes les seves expressions com a mitjà per arribar-hi i treballar-hi. Des del 2019, forma part del col·lectiu artísticopolític d'asiaticodescendents Catàrsia, amb el qual ha impartit tallers de teatre fòrum en escoles i instituts i tallers de creació de fanzins col·lectius per a joves; ha participat en conferències (Jornades Interacció 2023, VIII Encuentro de Cultura y Ciudadanía), i ha coorganitzat dues edicions del Furiasia al CCCB (2021 i 2022), el primer festival per i per a les diàspores asiàtiques de l'Estat. A més, ha estat el primer col·lectiu resident al CCCB, treballant sota la mentoria de Nancy Garín.

KONGA Karaoke Inmigrante

Radia Cava-ret

Radia Cava-ret, *KONGA Karaoke Inmigrante*, 2025, performance amb videoinstal·lació, vídeo en HD, 35 min en bucle (dos canals), micròfon amplificat i objectes d'attrezzo, dimensions variables.

KONGA Karaoke Inmigrante (2017 - en curs) és una obra d'art en viu. Cadascun d'aquests videokaraoke és una aposta per hackejar la narrativa del control migratori al Regne d'Espanya, donar suport a les lluites dels territoris del sud global i fer un diari de la situació: una crònica de cada necropolítica, de cada forma de blanquitud, de cada ràbia continguda, de cada...

En aquesta versió de KONGA, les karaokeres, l'arxiu errant de Karaoke Inmigrante, seleccionen algunes cançons del repertori per confessar un crim i gestar una comparsa. Les restes de l'acció del 12 de novembre, dia de la inauguració de l'exposició *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació*, persisteixen com a invitació insubmissa a continuar desafinant el sistema-món.

BIOGRAFIA

Radia Cava-ret (Violeta Ospina, Samu Céspedes, Patricia del Razo i Yazel Parra Nahmens) és una obra col·lectiva d'art viu, impulsada per Samu Céspedes i Violeta Ospina, al voltant de l'experimentació radiofònica, l'aprenentatge mutu del cos vibràtil i l'escolta política. Inaugurada l'any 2016 a Barcelona, al col·lectiu li interessa l'erotisme com a força creativa i l'expansió de la ràdio, entesa com el revers experimental i eròtic de la ràdio tradicional. *Karaoke Inmigrante* (2017 - en curs), dispositiu catàrtic i de descontrol migratori, és impulsat conjuntament amb Patricia del Razo i Yazel Parra Nahmens.

ΚΛΕΙΣΑΜΕ/Cerrado

Sol Prado

Sol Prado, *ΚΛΕΙΣΑΜΕ*, 2018, vídeo digital, 21' 38''

ΚΛΕΙΣΑΜΕ és un curtmetratge documental filmat entre el 2017 i el 2018 a l'illa de Leros, Grècia, que va acollir un hospital psiquiàtric infame per les seves pràctiques de tancament en condicions infrahumanes, i que actualment funciona com a Centre d'Internament de Refugiats, ubicat al mig d'una illa paradisiaca amb una intensa activitat turística. A partir d'aquest espai, el film traça paral·lelismes entre la psiquiatrització, les necropolítiques contemporànies i les formes actuals de control social.

L'obra critica el reciclatge de les arquitectures del confinament, així com la pornomiseria mediàtica consumida per sectors privilegiats, en què el patiment d'altri es converteix en espectacle. També introdueix una reflexió sobre les tecnologies d'assossec i gestió de la solitud que operen en el pla quotidià, en contextos d'aïllament i desgast afectiu, per revelar com aquests dispositius, lluny d'alleujar, poden funcionar com a formes subtils de disseny disciplinari que sostenen i reproduïxen l'opressió.

ΚΛΕΙΣΑΜΕ exposa les continuïtats històriques de l'opressió i les múltiples capes que s'acumulen sobre els cossos considerats d'un sol ús.

BIOGRAFIA

Sol Prado és una artista, dissenyadora tèxtil i investigadora independent nascuda a Buenos Aires, Argentina. Actualment, participa en un col·lectiu resident a La Escocesa (2025), anteriorment va ser resident de llarga durada a Hangar (2018-2020). Durant el 2017, va participar com a artista resident a la Documenta 14, investigant durant un any a Atenes, Grècia, on va realitzar el seu primer documental. Aquest treball es va centrar en l'illa de Leros, on va col·laborar amb una comunitat de refugiats que van ser detinguts en

un antic asil psiquiàtric mentre esperaven el resultat de la seva sol·licitud d'asil a la Unió Europea.

Té un màster al Programa d'Estudis Independents (PEI) del MACBA, dirigit per Paul B. Preciado, i actualment està fent una recerca de doctorat a BAU (UVic-UCC) sobre les interdependències i les afectacions recíproques en les cadenes de subministrament globals de la indústria tèxtil.

La seva tasca activista inclou la coredacció, dins del col·lectiu ActivaMent (persones usuàries, exusuàries i supervivents de la psiquiatria), d'un informe alternatiu sobre les vulneracions de drets a Espanya. Aquest informe es va presentar el 2019 davant del Comitè sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de l'ONU a Ginebra. A més, col·labora activament amb la xarxa La Internacional Errorista i és membra d'ActivaMent, un col·lectiu autogestionat de persones amb diversitat psicosocial en primera persona.

Archivo LGTBIQ+, Purita Pelayo del Ecuador

Purita Pelayo

Purita Pelayo, *Archivo LGTBIQ+, Purita Pelayo del Ecuador*, instal·lació fotogràfica, dimensions variables

Archivo LGTBIQ+, Purita Pelayo del Ecuador és una recopilació de materials fotogràfics, audiovisuals i hemerogràfics que han estat treballats, preservats i custodiats amb el propòsit de difondre i revitalitzar la història i el procés polític que va derivar en la despenalització de l'homosexualitat a l'Equador el 27 de novembre de 1997.

Un dels objectius principals d'aquesta història i per al Círculo de Amigos de la Memoria és tenir l'oportunitat d'explorar espais diversos i aconseguir mantenir una línia permanent d'exhibició, mediació, preservació i posada en valor de l'arxiu i les implicacions simbòliques contingudes en les imatges, tant dins com fora del país. Però sobretot es proposa reivindicar la lluita i els assoliments socials que marquen un abans i un després en el sistema de creences i de valors de l'Equador, en visibilitzar-se el col·lectiu LGBTQ+ com a gestors de canvis i transformacions socials. D'aquí ve la importància de l'arxiu i la seva divulgació permanent.

BIOGRAFIA

Purita Pelayo és una activista trans i figura clau en la història del moviment LGTBIQ+ a l'Equador, un dels últims països de l'Amèrica Llatina a derogar la criminalització de les relacions homosexuals. Des de llavors, ha mantingut un compromís ferm amb la lluita pels drets socials i civils de la comunitat LGTBIQ+. És fundadora de l'Asociación Transgénero Coccinelle, el primer col·lectiu LGTBIQ+ de l'Equador reconegut legalment per l'Estat el 1998. Com a presidenta fundadora d'aquesta organització durant nou anys,

va consolidar el seu lideratge en el moviment. El 1997 va organitzar un grup de dones trans que exercien el treball sexual als barris de La Mariscal i El Guambra de Quito, amb el propòsit que l'Estat equatorià les reconegué legalment i de contribuir a la lluita per la despenalització de l'homosexualitat. El 2017 va publicar el llibre *Los fantasmas se cabrearon*, una sèrie de cròniques sobre la despenalització de l'homosexualitat a l'Equador. Entre 2022 i 2023 va fundar el *Círculo de la Memoria LGBTIQ+ del Ecuador*, també anomenat *Els Enchaquirados*. El 2024 va publicar el fotollibre *Relámpagos bajo el puente*, amb el qual va ampliar la seva aportació a la memòria visual i documental del moviment. És responsable del primer arxiu històric, fotogràfic i audiovisual LGBTIQ+ del país, titulat *Los Enchaquirados*, que recull material de les dècades de 1980 i 1990.

AQUÍ / Utopías neo-barrocas / Alta Costura

Miguel Parra Urrutia

Miguel Parra Urrutia, *AQUÍ*, 2021, patchwork fabricat amb roba de recuperació, trobada i recollida a la ciutat de París durant els confinaments de les crisis pandèmiques de la covid, 1000 × 800 cm.

L'obra tèxtil de Miguel Parra Urrutia proposa genealogies alternatives, reavalora sabers ancestrals i s'inscriu en una crítica a les lògiques extractivistes del capitalisme global, així com al seu correlat en la moda ràpida i l'obsolescència programada. En la dimensió material, política i simbòlica, el tèxtil es converteix en territori de lluita, memòria i transformació. El seu treball amb residus tèxtils i materials recuperats opera com una arqueologia del present, dona una nova vida a allò que s'ha descartat, visibilitza l'invisible, connecta l'excés amb l'escassetat, i el luxe amb la pèrdua.

En aquest vessant que l'artista ha desenvolupat des de fa unes quantes dècades, es presenten una sèrie d'obres en què el material, l'acte de brodar —cura, repetició, error, reparació—, el revés, la citació irònica i el que és popular, sacre i kitsch tornen a plantejar preguntes sobre el cos, el treball, el temps i la matèria.

BIOGRAFIA

Miguel Parra Urrutia és un artista xilè que emigra a París l'any 1996, després d'haver estat objecte de la persecució política arran del seu treball de denúncia, de suport i de defensa dels drets humans en la societat xilena. A París continua desenvolupant diversos projectes

d'expressió artística amb diversos grups socials: treballadors sexuals, joves migrants, nens víctimes de la violència institucional i adults que viuen amb VIH.

El seu treball, vast i multiforme, inclou la pintura, el gràfic, el dibuix, l'art tèxtil, el videoart, la instal·lació, la intervenció espacial urbana, la performance i la dansa contemporània. Actualment, continua desenvolupant diversos projectes simultanis, centrats en les problemàtiques contemporànies i socials: la circulació planetària i l'emigració, els drets humans, els processos d'identitat com a dinàmica social, la biografia i les estètiques de la memòria, la ciència-ficció proletària, l'epistemologia i l'antropologia social. L'any 2000 va obtenir un DEA a la Universitat de París en Arts Visuals amb menció d'excel·lència. Ha cursat estudis d'art contemporani al Centre Georges Pompidou, la galeria nacional Jeu de Paume i estudis d'història de l'art a l'escola del Museu del Louvre. És DEA en Psicopatologia Social, diplomat per la Facultat de Ciència de la Universitat de París i mestre de Hatha Vinyasa Yoga.

Orí Odé. El vuelo de la golondrina

Lizette Nin

Lizette Nin, *Orí Odé. El vuelo de la golondrina*, 2025, dibuixos en acrílic sobre paper, 59,4 × 42 cm

Lizette Nin explora el concepte de Orí Odé a través de diverses representacions visuals, que simbolitzen la nostra connexió temporal amb el regne terrenal i l'eventual transcendència dels nostres cossos físics de tornada a la font de la nostra creació. Si bé aquestes formes còniques s'elaboraven tradicionalment amb petxines de cauri i materials naturals, ara semblen desmuntades i transformades. Fetes de paper, adopten una estètica minimalista. Imatges i dibuixos de petxines de cauri s'imprimeixen al paper i entaulen un diàleg amb elements botànics, animals i humans. Aquesta juxtaposició fa ressaltar les dicotomies modernes que separen la naturalesa de la cultura, el cos de l'ànima i l'humà del diví.

Aquestes obres d'art representen l'energia a la qual tornarem eventualment: un testimoni de l'Orí Inú de les ànimes negres, que transcendeix més enllà del confinament dels caps i es reconnecta amb les arrels espirituals esborrades per segles de violència colonial. Fan de vehicles per a les nostres ànimes negres i encarnen l'anhel d'un retorn espiritual a casa i la recuperació del nostre patrimoni cultural.

BIOGRAFIA

Lizette Nin, nascuda a Santo Domingo, República Dominicana, és una artista queer afrodescendent que viu entre Barcelona i la seva ciutat natal. Formada en Publicitat per

la Universitat Autònoma de Santo Domingo (2003) i amb estudis en fotografia alternativa, il·lustració digital i pràctiques curatorials en institucions com Altos de Chavón, el MACBA i el Centro de Arte Contemporáneo de Quito, la seva obra explora l'herència BIPOC, la interseccionalitat i les experiències de comunitats marginades, amb un enfocament en la memòria de la diàspora africana. Ha presentat exposicions individuals en espais com Uxval Gochez Gallery (Barcelona, 2020) i el Centro de la Imagen (Santo Domingo, 2017), i ha participat en exposicions col·lectives al Leslie Lohman Museum (Nova York, 2025), HKW (Berlín, 2023) i la Biennial de Dakar (2024). Nin ha rebut reconeixements com el Gran Premi a la Bienal de Fotografía y Video (República Dominicana, 2021) i ha fet residències a La Escocesa (2020-2022) i BAR Project (2024). Actualment, continua creant espais de reflexió a través del seu art col·laboratiu i transdisciplinari.

Transcyborgllera. Hackeando el archivo desde una perspectiva feminista y queer

Diego Marchante

Diego Marchante, *Transcyborgllera*, 2017, plòter en color, pantalla, 1000 × 100 cm.

Transcyborgllera és un arxiu polític, artístic, transfeminista i queer. Un projecte artístic que relaciona el contingut propi de la recerca, l'eina ontològica de l'arxiu i els cossos que despleguen aquestes pràctiques tecnològiques al territori. Un laboratori experimental on podem començar a recaragolar les eines ontològiques del saber oficial en la trobada amb sabers que desestabilitzen els plantejaments binaris de gènere, i podem hackejar l'arxiu a través d'eines deconstruïbles com la paròdia o el transvestisme.

BIOGRAFIA

Diego Marchante és activista transfeminista, artista transmèdia i docent. Doctor en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, des del 2008 treballa com a professor d'Audiovisuals i Estudis de Gènere a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. Des del 2020, forma part del grup IMARTE, grup de recerca, art, ciència i tecnologia de la Universitat de Barcelona. Participa com a investigador en els projectes *Cuerpos conectados III. Espacios latentes de la inteligencia artificial en la creación audiovisual identitaria* (2025-2028), del Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats, i *MUSAE - A human-centered and ethical development of digital and industrial technologies* (2022-2025), del Programa S+T+ARTS / Horizon EU de la Unió Europea. La seva obra ha estat exposada a Can Felipa, CaixaForum, Fabra i Coats, Sala d'Art Jove, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Museu d'Art Contemporani de Barcelona i Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.

Punto de Información para Travestis y Trabajadoras Sexuales Migrantes. Barcelona 1975-2075

.gore

.gore, *Punto de Información para Travestis y Trabajadoras Sexuales Migrantes. Barcelona 1975-2075*, 2025, videoinstal·lació amb escaneig i modelatge en 3D, projecció audiovisual, dimensions variables.

Aquest projecte proposa un recorregut de realitat augmentada a Barcelona que inscriu les memòries esborrades i els futurs negats de treballadorxs sexuals i persones travestis migrants. Des d'una estètica retrofuturista i una línia temporal que abraça del 1975 al 2075, s'activen testimonis, objectes i escenaris digitals que confronten la colonialitat del temps imposada per la modernitat europea. La reparació històrica s'entén aquí com a dret col·lectiu a imaginar futurs, disputant l'arxiu oficial i reactivant memòries dissidents. El projecte imagina tecnologies travestis i migrants com a resposta política a l'exclusió sistèmica. El recorregut culmina en una instal·lació que, més que un punt d'informació, és un centre de memòries futures des d'on repensar la ciutat com a espai de resistència.

BIOGRAFIA

.gore (Feña Errada i Roma Murúa) és el duet de Roma Murúa, travesti okupa argentina i artista 3D, i Feña Errada, pornògrafa, il·lustradora i treballadora sexual xilena. Coincideixen a la IX edició del Programa d'Estudis Independents del MACBA (2023-2024), on participen en el grup NOCHE, projecte de festa comunitària per a cosses migrants. De manera paral·lela, són seleccionades com a dibuixants al Taller de Còmic Porno Amateur de Francesc Ruiz, exposat al centre d'arts Santa Mònica (2023). El 2024

col·laboren a la performance-videoassaig *Prácticas pornográficas frente a la pulsión de muerte*, sobre porno xilè i censura, i inauguren a la residència Konvent Zero una instal·lació de mapatge, escàner corporal, escultura en 3D i realitat augmentada dedicada a les coses monstruoses. El 2025 roden la trilogia *porno-BDSM Tríptico de Guerra*, com a crítica al tractament que el neofeixisme dona a lis cossis dissidentis, i desenvolupen l'obra *Punto de Información para Travestis y Trabajadores Sexuales Migrantes*. Barcelona 1975-2025, arxiu urbà en realitat augmentada curat per Nancy Garín i Ingrid Blanco, projecte seleccionat per a les Beques Barcelona Crea 2025.

sPAIN

Cinthya Fung

Cinthya Fung, *sPAIN*, 2024, instal·lació multimèdia (monitor, ordinador, comandament de videojoc), dimensions variables.

sPAIN és una instal·lació interactiva en format de videojoc que reimagina la sala d'espera a què s'enfronten les persones migrants en el procés de regularització a l'Estat espanyol. A través de l'humor i la ironia, l'obra posa en evidència l'absurditat i la complexitat d'aquests tràmits, convertint la partida en un desafiament gairebé impossible de superar.

BIOGRAFIA

Cinthya Fung és un artista multidisciplinari de Lima, Perú, i el seu treball explora l'autoidentitat, la migració i la cultura a través de mitjans com la videoperformance, el videojoc, la fotografia, el disseny i la instal·lació, amb un enfocament lúdic i vivencial.

La seva experiència migratòria, marcada per una infància dividida entre el Perú i els Estats Units, i el seu posterior assentament a Espanya el 2017, travessa de manera constant la seva obra, en què reflexiona sobre les dinàmiques de desplaçament, la identitat queer i les seves arrels Tusán (persones d'ascendència xinesoperuana).

Ha participat en exposicions col·lectives a escala internacional, col·laborant amb iniciatives com la residència artística de Catàrsia al CCCB (2023-2024), el festival Furiasia (2021-2022) i la revista We Are Still Here (2021), una resposta a l'augment del racisme antis asiàtic durant la pandèmia. A més, va codirigir durant nou anys Magicbus, un estudi de producció visual i direcció d'art per a marques comercials i tallers de creativitat.

Balikbayan Box

Gemma Ferreón Rivera

Gemma Ferreón Rivera, *Balikbayan Box*, 2024, cartró, espuma de poliuretà, cinta americana, postals, fotografies i altaveus, dimensions variables. Imatge: exhibició a la galeria Cordova. © Roberto Ruiz

Balik és tornar i bayan és país. Aquestes caixes de 80 litres són enviades diàriament a les illes per les diàspores filipines des d'arreu del món. Les caixes tornen en lloc de les persones que no ho poden fer. Les caixes proveeixen de les cures que no es poden donar en persona. Balikbayan Box és un dispositiu sonor i visual que juga amb els records de la infància i la fantasia de tornar a un lloc que ja no existeix.

BIOGRAFIA

Gemma Ferreón Rivera és fotògrafa i antropòloga social i cultural. Originària de la província de Pangasinan, Filipines, viu a Barcelona des de la seva infància. Des de fa gairebé una dècada és coimpulsora de col·lectives i projectes centrats en la diàspora filipina i asiàtica, com ara Catàrsia i Espai Kapwa. Centra el seu treball a investigar i visibilitzar la història i les resistències precoloniales i anticolonials de les illes, així com a explorar temes al voltant de la migració, el treball de cures i les infàncies. Actualment treballa en el primer arxiu de la diàspora filipina a escala local, en diferents projectes literaris individuals i col·lectius, i en un projecte de pedagogia crítica artística dirigit a estudiants de primària.

Manifiesto Errorista / Muro de errores

Etcétera

Etcétera, *Manifiesto Errorista*, 2005-2025, impressió gràfica sobre paper, 110 × 75 cm, dimensions variables

Muro de errores no és un lloc per a lamentacions. És un espai per a l'acció: sentipensar i equivocar-nos recurrent el mapa en un error anònimament col·lectiu. Una cartografia erràtica en els temps en què la figura d'enemic global torna a ser excusa per instal·lar la violència i la persecució de poblacions senceres.

La instal·lació celebra els vint anys del moviment Internacional Errorista i convida el públic a compartir les seves pròpies falles, errors i errades. El 5 de novembre de 2005 es va fundar la Internacional Errorista, quan el col·lectiu argentí Etcétera..., juntament amb un grup d'aliats internacionalistes, van decidir embarcar-se en una missió en resposta a la creació mediàtica de la figura de l'enemic global, utilitzada com a campanya psicològica del terror després de l'atemptat contra les Torres Bessones. L'errorisme va sorgir per confrontar la perillosa associació i l'estigmatització dels ciutadans del sud global amb la figura del terrorista.

L'errorisme sorgeix per error, un moviment que reivindica l'error com a via d'alliberament humà: error com a substantiu, errar com a verb.

Als murs del Santa Mònica es despleguen cartells amb els cinc primers punts de l'extens Manifest Errorista, publicat per primera vegada el 2005 en deu idiomes, i que en aquesta exposició suma traduccions al català, a l'àrab, al filipí (baybayin, tagal), a l'amazigh i al pretuguès fetes pel Grup d'interpretació/traduïció vinculat al projecte.

BIOGRAFIA

Etcétera (Loreto Garín Guzmán i Federico Zuckerfeld) format el 1997 a Buenos Aires, és un col·lectiu multidisciplinari integrat per artistes provinents de la performance i les arts visuals. El col·lectiu va sorgir amb la intenció d'acostar l'art a espais socials a través d'accions, performances i intervencions urbanes, i també fent exposicions, instal·lacions i obres en institucions culturals i artístiques nacionals i internacionals. El 2005, van fundar el moviment Internacional Errorista, una organització que afirma l'error com a filosofia de vida. Etcétera ha participat en nombroses exhibicions internacionals, entre les quals 13a Biennial de Berlín (2025), Bienal SUR (2023), Bienal de Performance (Buenos Aires, 2017 i 2022), Jakarta (2015), São Paulo (2014), Atenes (2013), documenta 13 (2012), Istanbul (2009) i Taipei (2008); Pacific standard time, Getty Museum (Los Angeles, 2017); Creatividad Colectiva, Museum Fridericianum (Kassel, 2005), i Ex Argentina, Museum Ludwig (Colònia, Alemanya, 2004). 2013: Premi Internacional d'Art Participatiu de Bolonya, Itàlia. Premi Príncep Claus dels Països Baixos. Premi Konex de Platí d'arts visuals (Argentina). Des del 2007, Loreto Garín Guzmán i Federico Zuckerfeld coordinen les activitats, l'arxiu i altres iniciatives.

Jeleton como fanzín

Equipo Jeleton

Equipo Jeleton, *Jeleton como fanzín*, 2025, tinta sobre paper, collage, dimensions variables.

Aquesta és la nostra petita tragicomèdia mitopoètica. Podem dir mentides que semblen veritats i veritats que semblen mentides. Fugir del poder que ens té: ballant escapolint-se, dibuixant el seu rostre i dient el seu nom, cantant l'ensurt i amagant-nos en tallers, punxant-lo amb agulles de brodar, embruixant-lo amb ungüents i marejant-lo amb contes. La suma d'aquests jeroglífics pot significar: Contra el glifosat, més pol·len.

BIOGRAFIA

Equipo Jeleton està format des del 1999 per Gelen Alcántara Sánchez (Múrcia, 1975) i Jesusi Arpal Moya (Barakaldo, 1972). Reprenen de manera crítica i torta repertoris literaris, musicals i visuals amb la intenció de transmutar verí en medecina. Recentment han presentat al Museu Tàpies, Hangar, Bulegoa Z/B, Bilbao Museoa, el MACBA, la Fundació Joan Miró, el Centro Párraga, La Taller, la Universitat Miguel Hernández i Tabakalera.

TRAVESTORY

Frau Diamanda

Frau Diamanda, *TRAVESTORY*, 2025, videoinstal·lació, 160 × 12 cm.

TRAVESTORY és una videoinstal·lació de sis peces de vídeo que recull videoart, videoclip i registre de performances d'una llarga producció artística i militant de la seva autora. L'obra navega del videoart als apunts filosòfics transvestits, de l'anècdota de la vida nocturna de Lima a la historiografia cultural del Perú.

BIOGRAFIA

Frau Diamanda/Héctor Acuña és traductora, escriptora, artista audiovisual autodidacta, drag performer, curadora independent, infectora cultural, discjòquei i actriu ocasional. Va cursar el Programa d'Estudis Independents (PEI-MACBA) en el període 2017-2018, i ha publicat el llibre *Escenas Catalanas: errancias antropológico-sexuales* amb l'editorial La Máquina Barcelona el 2020.

Achievement

Susana Pilar Delahante

Susana Pilar Delahante, *Achievement*, 2024, instal·lació amb imatges generades amb IA, dimensions variables.

Achievement utilitza la intel·ligència artificial (IA) per remarcar l'èxit de les dones negres a través de la història. En els moments en què s'han empoderat, han mostrat la seva força i la seva resiliència. Susana Pilar utilitza l'ampli espectre de possibilitats que ofereix la IA per magnificar aquests moments, sumant-hi la seva imaginació, interessant-se especialment en aquells esdeveniments que han estat pobrament registrats o dels quals no hi ha cap registre. Moltes persones negres segrestades durant la colonització van aconseguir èxits abans, durant i després de ser esclavitzades. En aquesta peça l'artista proposa fer servir la IA per remarcar i omplir aquests buits en la nostra història.

BIOGRAFIA

Susana Pilar Delahante Matienzo va néixer a la ciutat de l'Havana, Cuba. Del 2011 al 2013 va cursar estudis de postgrau a la Universitat de les Arts i el Disseny de Karlsruhe (HfG), Alemanya, amb un estipendi del DAAD. Del 1998 al 2008, va estudiar a l'Academia Nacional de Bellas Artes San Alejandro i l'Instituto Superior de Arte de l'Havana, Cuba. Va ser artista en residència del CAD+SR 2019-20 Research Fellowship a Itàlia i Kenya, així com professora convidada del Peter and Irene Ludwig Grant a la Universitat d'Arts Plàstiques de Budapest, Hongria, el 2020. Algunes de les mostres individuals són Achievement, Secession, Viena, Àustria (2024); Opening paths, FOROF, Roma, Itàlia (2023); Resilience, TRUCK, Calgary, Canadà (2022); Body present, Kiosk, Gant, Bèlgica (2019); Jardinera, Galleria Continua, Les Moulins, França (2018-2019); Dibujo intercontinental, Galleria Continua, l'Havana, Cuba (2017); Un chino de paso por Venecia... camino a Cuba, ICI Venice, Itàlia (2017); Bala perdida, Vila Manuela, l'Havana, Cuba (2017); Reclaiming Meaning, Museu d'Art de Skövde, Suècia (2016); Tropiques Héritage, galeria André Arsenec, Fort-de-France, Martinica (2015), i Fiebre cerebral, Villa de Bank, Enschede, Països Baixos (2011).

Entre les exposicions col·lectives o esdeveniments en què ha participat destaquen la 6a Biennial del Lubumbashi, República Democràtica del Congo (2019); la 13a Bienal de l'Havana, Cuba (2019); Resilience and Resistance in African Diaspora, New Museum of African Civilizations, Dakar, Senegal (2018); la 56a International Art Exhibition, Pavelló de Cuba, Venècia, Itàlia (2015); la 1a Biennale of International Contemporary Art, Martinica (2013); Prome Encuentro Bienal Arte Contemporáneo di Caribe, Aruba (2012); 3a Biennale Arts Actuels Réunion, Illa de la Reunió (2011), i la 7a Biennial de Gwangju, Corea del Sud (2008).

Tipotropotropos

Miguel Benlloch

Miguel Benlloch, *Tipotropotropos: Elogio a la pereza*, (selecció 1998-2012), impressió digital sobre dibond, 20 × 30 cm.

Tipotropotropos és un conjunt de fotografies fetes entre el 1998 i el 2016. Manifesten la performativitat de Miguel i una pràctica artística herètica a partir de qualsevol situació o escena, sigui quotidiana, litúrgica o festiva. El tipus que ell encarna, creat amb un attrezzo imperceptible i alguna desviació de robes o poses, és el personatge principal de l'acció que desxifra codis imposats pel sistema heteropatriarcal per desarticular les dissidències. El que és polític s'encreua amb la poesia, amb el que és xaró, amb l'enginy i amb el que és quotidià.

BIOGRAFIA

Miguel Benlloch va ser un artista, poeta i activista. Durant les dècades del 1960 i el 1980, va ser impulsor de la creació del Front d'Alliberament Homosexual d'Andalusia (FLHA) i membre actiu del Moviment Comunista Andalús, així com del moviment contra l'OTAN. El 1983 va fundar, juntament amb Juan Antonio Peinado i Marino Martín, la sala de concerts Planta Baja a Granada. Entre el 1986 i el 1994 va formar part del grup Cutre Chou. Va ser membre fundador de BNV Producciones el 1988. Entre el 2001 i el 2015 va coordinar i va produir el programa de recerca UNIA Arte y Pensamiento a la Universitat Internacional d'Andalusia (UNIA). El 2006, va promoure la creació de la Plataforma de Reflexión sobre Políticas Culturales (PRPC) a Sevilla.

Les seves performances i accions s'han presentat a The Kitchen, Nova York; Arteleku, Sant Sebastià; el Centro Andaluz de Arte Contemporáneo, Sevilla; el Museu d'Art

Contemporani de Barcelona; el Museu Picasso, Barcelona; Ex Teresa, Ciutat de Mèxic; el Museo Nacional de Arte i el Museo de Etnografía y Folklore de La Paz, Bolívia; Tabakalera, Sant Sebastià; el Museo de Arte Contemporáneo de Santiago de Xile; el Centro de Creación Contemporánea de Andalucía (C3A), Còrdova; CentroCentro, Madrid; Van Abbemuseum, Eindhoven; Villa Arson, Niça, i l'IVAM, València. Una selecció dels seus textos i obres visuals s'ha inclòs en la publicació *Acaeció* en Granada, publicada per Ciengramos, i una antologia dels seus poemes va ser publicada a *Miguel Benlloch. Cuerpo conjugado* per la Fundació Huerta de San Antonio.

Y tú, ¿por qué eres negro?

Rubén H. Bermúdez

Rubén H. Bermúdez, *Y tú, ¿por qué eres negro?*, 2014-2025, instal·lació, fotografia, vídeo, dimensions variables.

La instal·lació es basa en el fotollibre *Y tú, ¿por qué eres negro?*, un projecte que explora la negritud a Espanya des d'una mirada íntima i col·lectiva. L'espai es construeix des d'allò que és fragmentari i es mou entre el documental i el poètic, a través de fotografies, textos i l'arxiu personal. Una peça que pretén ser un mirall perquè expliquem les nostres pròpies històries.

BIOGRAFIA

Rubén H. Bermúdez és artista. El 2014, va iniciar el projecte *Y tú, ¿por qué eres negro?*, desenvolupat en un fotollibre (2017) i una pel·lícula, *A todos nos gusta el plátano* (2021). La seva obra s'ha presentat en espais internacionals i forma part de la col·lecció del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Ha estat jurat del Premi Nacional de

Fotografia. També és cofundador de Consciencia Afro (2016), plataforma cultural on “l’afro és al centre”. Ara diu que vol fer un videojoc i una cosa que anomena El cuadernito mágico.

Geografía de la Memoria / Memoria Colectiva

Samira Badran

Samira Badran, *Geografía de la Memoria*, 2016, tinta xinesa sobre fusta foradada, 122 × 81 cm.

Cervell. Territori. Cos. Receptacle de la memòria col·lectiva.

Nakba: extermini continu.

Cos colonitzat. Territori robat.

La memòria, viva, travessa generacions; indestructible. Persisteix. Reneix.

Planeta d'aire. Vall de la Nostàlgia. La vinya de l'ànima. L'ull de l'olivera. Pacència...

El territori es contrau, la identitat s'expandeix..., s'agafa a les seves arrels més profundes.

BIOGRAFIA

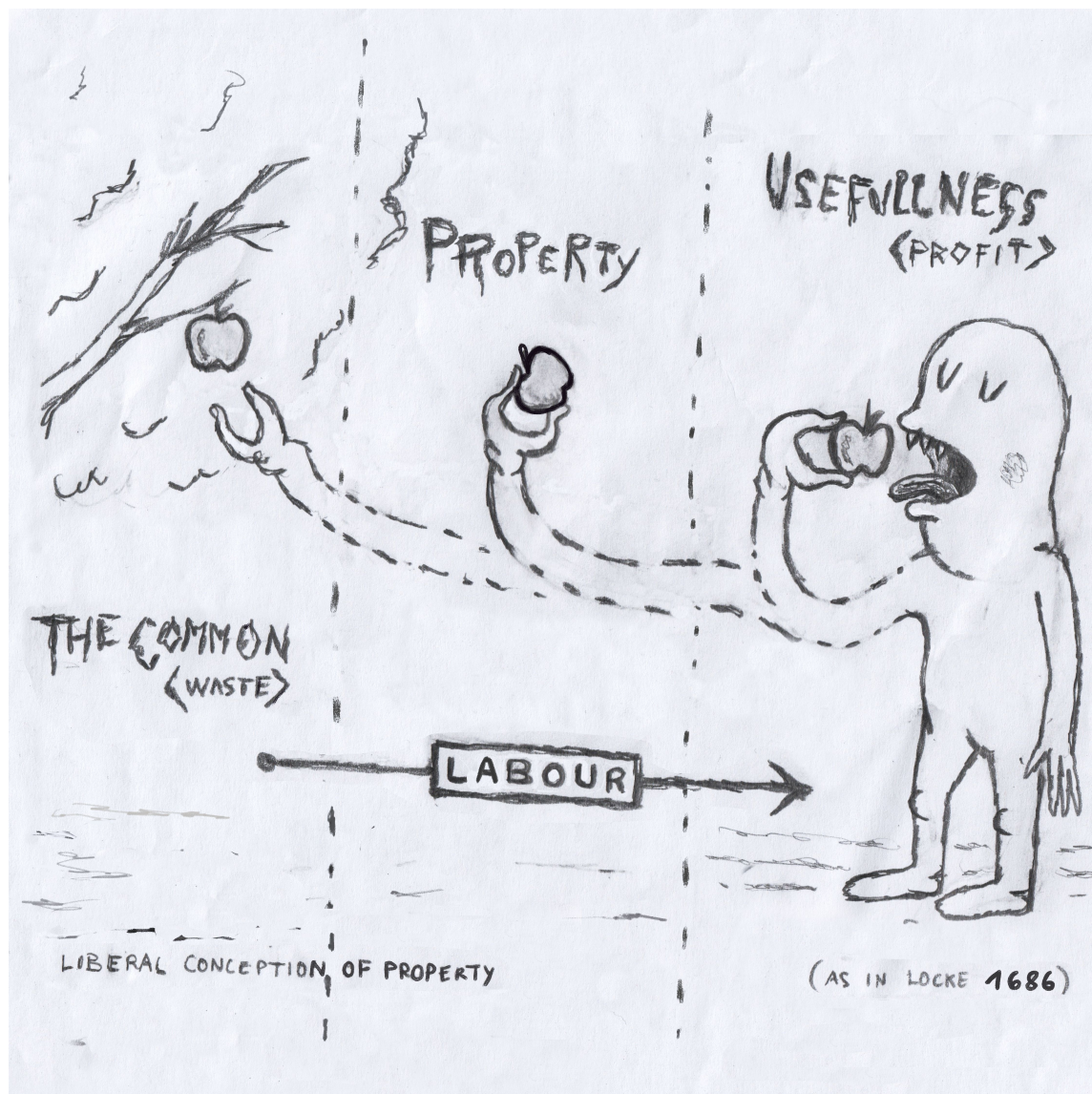
Samira Badran és una artista visual palestina nascuda a Líbia. Va estudiar pintura a l'Acadèmia de Belles Arts del Caire (1971-1976) i a l'Acadèmia di Belle Arti de Florència (1978-1982). Resideix a Martorelles, província de Barcelona. Dins del context palestí sota l'ocupació colonial d'Israel, Samira explora les múltiples capes d'opressió i les estructures de control com un continuïum en la seva trajectòria artística; així mateix, la noció de memòria col·lectiva, la fragmentació del cos i del territori, i les diferents formes de restricció. El seu treball investiga una varietat de disciplines i tècniques artístiques, com ara dibuix amb tinta, pintura, collage, fotografia, intervenció en fotografies analògiques, instal·lació i animació en curtmetratges.

Ha exposat en institucions com el MACBA, el CCCB, la Filmoteca de Catalunya, la Fundació Al-Qattan i el Museu Palestí (Ramallah), Darat al Funun (Amman), el WhiteBox

Art Center (Nova York), la Biennal de Sharjah, el Museu Nacional de Dones en les Arts (Washington) o la Bienal de l'Havana, entre d'altres.

Propaganda por el acto de recordar

Efrén Álvarez

Efrén Álvarez, *Propaganda por el acto de recordar*, 2023-2025, instal·lació, dimensions variables

Propaganda por el acto de recordar és un arxiu compost a partir de diagrames, imatges i documents històrics, que recorre en salts selectes diversos moments de la història política en cerca de les arrels ideològiques i institucionals del món occidental contemporani. El focus d'atenció principal són els anys al voltant del 1790, en què França i Haití experimenten revolucions determinants per a la configuració de l'ordre polític occidental. El treball s'allunya del decòrum del relat històric hegemontitzant i vol recuperar la militància de les imatges, que s'entenen com a receptacles d'acció política capaços de confrontar els discursos iconogràfics llegats per les classes dominants.

BIOGRAFIA

Efrén Álvarez, artista resident a Barcelona, investiga les potencialitats del dibuix i el diagrama en la construcció de narratives polítiques i de crítica social, sovint plasmades en cartografies del fet social i esquemes antropològics. El seu enfocament artístic es caracteritza per una postura ideològicament militant, integrant diverses tradicions intel·lectuals i polítiques en l'exploració de vies de pensament alternatives.

La seva obra es distingeix per una franquesa gràfica i política explícita, que evoca la tradició crítica i cronística d'artistes com Leech, Hogarth, Goya, Crumb o Rius. Se centra en les sensibilitats del canvi de mil·lenni i aborda temes com la globalització, les transformacions del capitalisme i, més recentment, la representació del poder i la construcció de narratives històriques.

La seva obra ha estat exposada en galeries, museus i espais independents. Fa poc, ha contribuït a les exposicions *Maquinaciones* (2023) al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía i *Fabular paisatges* (2025) al Museu Habitat, on es van presentar diferents etapes del seu *Proyecto Ideología*, una genealogia politicoinstitucional del sistema-món occidental.

Activitats de l'exposició

12/11/25, 19:30h Inauguració de *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes*. Performance **KONGA Karaoke Immigrante** de Radia Cava-ret i Karaoke Immigrante

13/11/25, 17:30 - 20:15h Taller **Muro de errors** a càrrec de Etcétera (Loreto Garín Guzmán i Federico Zuckerfeld)

21/11/25, 17:30 - 20:15h Taller **Hulk es verde: aplastando la blanquitud** a càrrec de Julie Zen

21/11/25, 17:30 - 20:15h Taller **Tècniques i Tecnologies de cura I** a càrrec de Luciana Peña

22/11/25, 11h - 13h **Ruta antiracista contra la (des)memòria** conduïda per Mabel Llevat. Sessió oberta de (crear) Situacions #9. Amb inscripció prèvia.

27/11/25, 17:30 - 20:15h Taller **Antes de Darjeeling Existía Formosa Oolong** a càrrec de Mellow Sheng i Nadia Nadesan

28/11/25, 18:30h Performance **En paraules de persones queer a Palestina** de Queers in Palestine

28/11/25, 19:15h Performance **La Muerte de Norma (nacimos y el resto es drag)** de Norma Pérez

4/12/25, 17:30 - 20:15h Taller **Buhayin ang Baybayin (Reviure el Baybayin)** a càrrec d'Espai Kapwa (Marlon B. Quintero i Gemma Ferreón)

11/12/25, 18 - 20:15h Conferència performativa **Influències negres i caribenyes a la globalització: Diàleg visual i sonor** a càrrec d'Arelis Magdalena Benítez Rosario i Patri Vizcaino Villalón. Sessió oberta de (crear) Situacions #9

12/12/25, 17:30 - 20:15h Taller **Tècniques i Tecnologies de cura II. Autodefensa transfeminista — més enllà d'allò físic** a càrrec de Candela Quiros

18/12/25, 17:30 - 20:15h Sessió de cinema, curada per Nancy Garín i Ingrid Blanco.

23/01/26, 17:30 - 20:15h Taller **Tècniques i Tecnologies de cura III. Autodefensa digital** a càrrec de FEMBLOC. Amb inscripció prèvia.

30/01/26, 18:30h Performance **Arte Trans Peruano** de Frau Diamanda

30/01/26, 19:20h Performance **El tobillo de Kleo** de Kleo la Faraona

05/02/26, 18 - 20:15h Conferència **La violència i els usos de la imatge** amb Fátima Masoud i Hache Mau. Sessió oberta de (crear) Situacions #9

*El programa d'activitats pot estar subjecte a canvis. Consulta tota la programació actualitzada a **santamonica.cat***

Les publicacions

Els fanzines

Com a resultat de les reflexions que movilitzen el projecte *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació*, va sorgir la necessitat de crear un Grup d'Interpretació/traducció. Moltes de les nostres referències, lectures i materials d'estudi, eines fonamentals per a sostenir el diàleg entorn l'autorepresentació, estan traduïdes en idiomes dominants. Per aquesta raó, vam proposar, a un grup de convidats, un exercici d'intercanvi per interpretar i traduir els textos que fossin valuosos, a llengües no hegemòniques.

El Grup d'interpretació/traducció va possibilitar la circulació de sabers diversos en idiomes com el'àrab, el tagalo, l'amazigh, el pretuguês, el català i els diversos diàlegs del castellà que atravesen les nostres diàspores. Aquest gest va reactivar un intercanvi epistemològic entre els suds – territorials y conceptuais – que sempre ha estat present i que forma part de les genealogies invisibilitzades del nord global.

La primera de les publicacions, es tracta de dos fanzines que recullen aquest afer col·lectiu, compartint així, les interpretacions/traduccions realitzades per Thais de Menezes, Nadia Jabr, Berjer B. Capati, Aurora Carmentate Díaz, Aimar Arriola, Asmaa Aouattah y Mohammad Alsharqawi.

Pròlegs a contratemps (1848-2048)

Pròlegs a contratemps (1848-2048) va sorgir com a idea fa alguns anys, en converses col·lectives sobre un gest editorial que explorés possibles articulacions entre imaginació política, memòria històrica i producció artística. El projecte va prendre ràpidament com a punt de partida el Manifest Comunista, un text cultural canònic, infinitament publicat, llegit i desglossat durant més d'un segle i mig arreu del món.

Pensant en com els nostres llocs d'enunciació l'han recuperat i reinterpretat, vam decidir proposar a un grup d'artistes, militants i escriptors una fabulació o joc que consistís a imaginar diferents pròlegs al Manifest en diversos territoris i temporalitats, amb l'objectiu de desplaçar-lo de la seva lectura moderna/occidental i restituir-ne la potència com a instrument emancipador en molts contextos. La idea va quedar en pausa mentre buscava el seu millor camí i, finalment, després d'uns quants anys, ha acabat prenent forma.

El cartell de l'exposició

Sovint, és en la senzillesa on rau la magnificència de les coses. En el cas de *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes*, és el cartell el que actua com a receptacle de tots els elements identificatius sobre els quals s'articula l'exposició. Elements simples, escriptura a mà i històries populars condensen aquesta creació col·lectiva, que s'allunya de les narratives convencionals per donar pas a un tractament molt més artesanal.

Tal com subratlla el text curatorial, tots els elements de l'exposició s'orienten cap a la materialitat de les enunciacions. En el cas del cartell, entendre'l com a imatge abans que com a text ha estat una de les condicions inicials de la seva materialització. El text del cartell, efectivament, està escrit o dibuixat a mà a partir d'una tipografia principal que funciona com a guia. Seguint aquesta lògica, s'ha elaborat un fons plàstic de tons vermells, amb reflexos rosats i polvoritzacions en blanc que afavoreixen l'associació comunicativa i generen un univers d'elements estètics que connecta tots els àmbits del projecte.

El cartell també incorpora un petit segell a la part superior esquerra, anomenat taburete conmovido, que parteix d'una història popular i que, alhora, s'articula a la perfecció amb el títol de l'exposició. Aquest seient de descans s'equilibra entre les mateixes paradoxes que l'exposició posa en qüestió: entre el xiuxiueig i el bullici, entre el silenci i les narratives dominants. El taburete, per tant, sintetitza visualment les tensions de l'exposició i s'integra en el gest fonamental del cartell: consagrar un vocabulari d'elements estètics que afavoreixin la circulació de totes les ressonàncies i conseqüències de *Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes*. *Temptatives per a una política de l'enunciació*.

Altres projectes del Santa Mònica

Les Mòniques - Recerca i experimentació en mediació artística

En el transcurs de *Xiuxiueigs*, *Bullici i Paradoxes*, i durant tot l'any el centre també serà l'espai on residiran les Mòniques. Les Mòniques són artistes en residència al Santa Mònica que experimenten en l'àmbit relacional o participatiu de manera col·lectiva i transdisciplinària, organitzades en set gremis: comunicació, digitalització, edició, educació, espais, gastronomia i participació. Seleccionades anualment per convocatòria pública, desenvolupen prototips de dispositius de mediació artística per obrir a públics diversos els continguts, discursos i preguntes que conté i genera el centre.

Grups de recerca - Nuclis de pensament i pràctica sobre qüestions troncales per a la institució

Els grups d'investigació són una tipologia específica del col·lectiu que opera com a part de l'organisme del Santa Mònica. A diferència d'altres col·lectius, aquests no tenen la funció de generar obres, dispositius o accions concretes per al centre, sinó que funcionen com a nuclis d'investigació sobre qüestions considerades troncales dins de la institució. En aquest sentit, la seva tasca, de naturalesa tant investigadora com consultiva, acaba contaminant tots els processos.

Sala Bar

Un espai polivalent, obert i d'ús comú de dimarts a diumenges i festius d'11h a 16h, on pots relaxar-te si necessites fer una pausa durant la visita, connectar o desconnectar, llegir, reunir-te i menjar. Disposa de connexió de wifi gratuït, punts de càrrega, màquines expendedores i accés a lavabos.

A més, els dimarts, dimecres i dijous, a les 19h, acull els 3 cicles regulars d'activitats on descobriràs artistes amb propostes úniques i experimental.

Dimarts de vídeo és un lloc de trobada per a públic, creadors, programadors, estudiosos i curiosos àvids de gaudir d'una programació audiovisual artística, experimental i d'assaig de petit format en un entorn distès i proper com és la Sala Bar.

Dimecres de so i cos és un lloc de trobada per a públic, creadors, programadors, dilettants i curiosos àvids de gaudir d'una programació d'experimentació sonora, música improvisada, veu, dansa i performance de petit format en un entorn distès i proper com és la Sala Bar.

Dijous de veu i paraula és el programa del Santa Mònica dedicat a propostes experimentals que exploren la simbiosi entre la veu i el llenguatge amb recitals, lectures i performances, gratuïts i regulars els dijous a les 19h a la Sala Bar.

Crèdits

Xiuxiueigs, Bullici i Paradoxes. Temptatives per a una política de l'enunciació (12.11.25–01.02.26)

SANTA MÒNICA

Direcció: Enric Puig Punyet

Administració i suport a la direcció: Úrsula Tenorio

Exposicions: Roger Vinent Arnau

Producció tècnica d'exposicions: Marina Rubio
Marco

Activitats: Eva Ruiz

Producció d'activitats: Julia Gutiérrez

Mediació i educació: Marta Gracia Valladares

Suport a mediació i educació: Anaïs Córdova Poblete

Projectes transversals: Andreu Carreras i Novich

Gestió econòmica: Miguel Morilla Hernández

Comunicació i premsa: Clara Bofill Pumarola

Continguts digitals: Cesc Grau Serratusell

Suport a comunicació: Júlia Net Valiente

Suport a comunicació: Lucía Romero Castillo

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Gremi de Comunicació
Barby
Ezequiel Soriano

Gremi de Digitalització
Helena Roig
Rodri
Xeito Fole

Gremi d'Edició
Lourdes Gay-Punzano
Mercedes Saya Rosés
Vicho

Gremi d'Educació
Anita García
Juani
Roc Domingo Puig

Gremi d'Espais
Jonah Kewri
Mana Pinto
Rasheed Jalloul

Gremi de Gastronomia
Asharqawi
Alejandro Granero Ferrer
Antonio Monroy

Gremi de Participació
la Kha
Nadia
Samu

RECERCA I EXPERIMENTACIÓ ARTÍSTICA

Coordinació: Pablo Santa Olalla

Darsinà

Maha Ibraheem
Sassouki Salma

Col·lectiu 1080

Marla Jacarilla
Mònica Rovira
Renan Camilo

Coketa

Facunda Aisa
Luciana Peña
Roma Murúa

Descompetir

Kekena Corvalán
Nora Ancarola
En col·laboració amb Valentina
Gaia Lops i José Antonio
Delgado

Altres Suds - Geografia sospitosa

Asociación MigrESS
Encara en Acció
Plataforma Cero
Saberes Migrants

Laboratori de cos i moviment

Guillem Rodri
Helena Minguet Sánchez
Iván Bercedo i Sales
Júlia Pérez Gonell
Julieta Ferraro
Marika Nava
Pamdenàs
Toxífics Laperallimonera

Meteorologies col·lectives

Mandi Domingo Llaràs
Marian Madeleine Pérez Jiménez
Sonia Villar

Resistència Videolúdica + Jugar juguetos

Laia Velasco Flo
Roque Piñeiro Vieira
Víctor Rubio i Maturana
En col·laboració amb Violeta
Moldes Rivas

CREAR SITUACIONS 9

Coordinació del programa:
Nancy Garín Guzmán i Ingrid
Blanco Díaz

DISSENY GRÀFIC

Ellen Dietrich

FOTOGRAFIA

Jordi Play

IMPRESSIÓ

Impremta Online SL

INFORMACIÓ I MEDIACIÓ ESPAIS EXPOSITIUS

Klousner, SL
Alba Coll Zapata
Héctor Martos Avellaneda
Josep Francesc Valero Garcia
Nico Aranibar Real
Oscar Canal Vicente
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Dan Levy
Sílvia Camacho Riart

MUNTATGE

Grop exposicions i museografia, SL
Andrea Vergara Sanchez
Chaxiraxi Yurda Rodriguez
Danilo Cuffia Presser
David Segura Marfil
Edu Segura Domenech
Enrique Vergara Regueiro
Ernest Montllor Nogués
Esteban Hernández Fernandez
Favio Monza Tempone

Irene Julve Nieto
Javier Ponsá Torres
Jaume Vila Clarà Martin
Luis Sanchón Ortas
Pol Vélez Domenech
Pol Vergara Sanchez
Hernan Cieza
Raul Baeza Calleja
Xavi Hernandez Ruiz

NETEJA

Mitie Facilities Services S.A.
Daniel Delgado
Elizabet Tipán
Julia Barrueto
Lali Ventaja
Lídia Toala
Niurki Cuevas
Rosa Bajaña

SEGURETAT

SPM Seguridad
Daniel Sanchez Sánchez
Juan Carlos Alba Collado
Junior Augusto Ortiz Medina
Mileydis Landestoy
Mirta Albala López

MANTENIMENT

Urbia Services

Ariel Agustopa
José María de Santos
Marc Ferrer
Mohamed Laghmich

IL·LUMINACIÓ

Ovejero Sequeiro, S.L. - División
de Arte
Ángel Artime Tamayo
Daniel Gómez Batalla
Ferdinand Ángeles López
Miguel Ángel Derecho
Hernández

PINTURA

Projectes Micma, SL
Adolfo Aliaga Torrez
Álvar Alegre Crivellés
Andrés Gázquez Oronich
Bladimir Arancibia Fuentes
Carlos Roca Echevarria
David Martos Álvarez
Francisco Javier Nicolas
Domingo
Ignasi Roqueta Homs
Jose Antonio Rivera Román
Salvador Mateo Serrat
Temur Kipiani

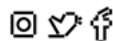
Contacte mitjans

Contacte de comunicació i premsa del Santa Mònica:

Clara Bofill Pumarola: cbofillp@gencat.cat / (+34) 93 554 78 61 / 677 29 21 26

Santa Mònica
La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110
info.santamonica@gencat.cat

Entrada lliure
Horari: de dimarts a diumenges i festius d'11 h a 20.30 h;
Dilluns tancat, excepte festius

santamonica.cat